

Панијум — број дванаест

Данило 11:40 и три отпечаћења пророчанства

Jeff Pippenger

2025-09-12

Četrdeseti stih jedanaeste glave proroka Danila jedan je od najdubljih stihova u Bibliji. On predstavlja otpečaćenje knjige proroka Danila 1798, 1989. i 2023. godine. Tri puta kada je knjiga bila otpečaćena označavaju završetak jednog rasejanja od „sedam vremena“. Godina 1798. označila je završetak dve hiljade pet stotina dvadeset godina rasejanja koje je počelo 723. godine pre Hrista, kada je Asirija odvela severnih deset plemena u ropstvo. Godina 1989. označila je završetak 126 godina od pobune iz 1863. godine, kada je Crkva adventista sedmog dana zvanično stavila po strani „sedam vremena“ iz Levitske dvadeset šeste glave. Godina 2023. označila je završetak tri i po dana tokom kojih su dva svedoka iz Otkrivenja jedanaeste glave ležala mrtva na ulici. Na završetku 2.520 godina (126 godina i 3½ dana — sve simboli „sedam vremena“), knjiga proroka Danila bila je otpečaćena.

Сестра Вајт нас обавештава да је 1798. године било потребно да људима буду предочени догађаји повезани са завршетком времена милости. Када бележи ову чињеницу, она указује на паралелне историје, јер и поруку последњих дана такође представља као догађаје повезане са завршетком времена милости. Говорећи о милеритској историји, она бележи:

„Било је неопходно да људи буду пробуђени за опасност у којој се налазе; да буду подстакнути да се припреме за свечане догађаје повезане са завршетком времена милости.“ Велика борба, 310.

Говорећи о последњим данима, она бележи:

„Пре Свога распећа Спаситељ је објаснио Својим ученицима да треба да буде погубљен и да поново устане из гроба, а анђели су били присутни да Његове речи утисну у умове и срца. Али ученици су очекивали временско ослобођење од римског јарма, и нису могли да поднесу помисао да Он, у коме су биле усредсређене све њихове наде, треба да претрпи срамну смрт. Речи које је требало да запамте биле су истиснуте из њихових умова; а када је дошло време кушње, затекло их је неспремне. Исусова смрт је тако потпуно уништила њихове наде као да их Он није унапред опоменуо. Тако је и у пророштвима будућност отворена пред нама исто тако јасно као што је ученицима била отворена Христовим речима. Догађаји повезани са завршетком времена милости и делом припреме за време невоље јасно су изложени. Али мноштво нема ништа више разумевања ових важних истина него да оне никада нису биле откривене. Сатана вреба да одузме сваки утисак који би их могао учинити мудрима за спасење, и време невоље затећи ће их неприпремљене.“ Велика борба, 595.

Mileritska poruka bila je otpečaćena 1798. godine i iznosila je „događaje povezane sa završetkom vremena probe“. Govoreći o poslednjim danima, ona primenjuje istoriju učenika da bi ilustrovala

činjenicu da su „događaji povezani sa završetkom vremena probe” ono što ljude čini mudrima za spasenje, ali se ne razumeju. Poruke koje su bile otpечаćene 1798, 1989. i 2023. godine bile su poruke koje su prepoznavale „događaje povezane sa završetkom vremena probe”.

Четрдесети стих представља историјску линију у којој се књига пророка Данила отпечаћује три пута. Године 1798. отпечаћено је Данилово виђење реке Улај, које обухвата поглавља седам до девет. Године 1989. отпечаћено је Данилово виђење реке Хидекел, које обухвата поглавља десет до дванаест. Године 2023. отпечаћена је скривена историја четрдесетог стиха једанаестог поглавља Данила.

Историја четрдесетог стиха представља раздобље од 1798. године до недељног закона из четрдесет првог стиха, што је историја Сједињених Америчких Држава, које су уједно и звер из земље из тринаесте главе Откривења, лажни пророк из шеснаесте главе Откривења и шесто царство библијског пророштва. Иста историја представљена у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила такође је представљена у једном стиху у књизи Откривења.

И видех другу звер како излази из земље; и имаше два рога као јагње, и говораше као аждаја. Откривење 13:11.

Овај стих, као и четрдесети стих, јесте историја која почиње Законом о странцима и побуни из 1798. године и завршава се законом о недељи, када нација проговара као аждаја; историја која почиње када је папски Рим свргнут с престола и завршава се када је папски Рим враћен на престо. Историја представљена и у Откривењу 13:11 и у Данилу 11:40 почиње уклањањем петог царства библијског пророштва и завршава се уклањањем шестог царства библијског пророштва.

„Седамдесет“ година током којих је Вавилон владао као прво царство библијског пророштва до другог царства библијског пророштва представљају историју четрдесетог стиха од 1798. године до закона о недељи.

И догодиће се у онај дан да ће Тир бити заборављен седамдесет година, према данима једнога цара; а после навршетка седамдесет година Тир ће певати као блудница. Узми харфу, обилази град, блуднице заборављена; засвирај умиљно, певај многе песме, да би те се сетили. И догодиће се после навршетка седамдесет година да ће Господ походити Тир, и она ће се вратити својој плати, и чиниће блуд са свим царствима света по лицу земље. Исаија 23:15–17.

Историја од 1798. године до недељног закона такође је историја у којој је блудница Тира заборављена, као што је забележено у Исаји двадесет трећој, где је то раздобље изражено као „седамдесет година“ и као „дани једнога цара“. Од Навуходоносора до Валтазара владало је прво царство библијског пророчанства, те је тако представљало шесто царство библијског пророчанства, које почиње као јагње, али на крају проговара као аждаја. Навуходоносор представља следбеника Јагњета, а Валтазар следбеника аждаје.

Историја од 1798. године до закона о недељи такође је историја трију анђела из Откривења четрнаест, која почиње реформом милерита, а завршава се реформом сто четрдесет и четири

хиљаде. Порука трију анђела јесте порука часа суда. Милерити су објавили догађаје повезане са отварањем суда, а сто четрдесет и четири хиљаде објављују догађаје повезане са завршетком времена милости.

Догађаји повезани са завршетком времена милости приказани су на унутрашњим и спољашњим линијама пророчанства, а ти се догађаји првенствено одигравају у историји представљеној четрдесетим стихом једанаесте главе Данила. Догађаји из четрдесетог стиха завршавају се недељним законом у Сједињеним Државама, те стога догађаји завршног сабирања друге Божје деце која су још у Вавилону нису представљени у четрдесетом стиху; ипак, криза која се тада суочава са светом управо је завршена у Сједињеним Државама. Ти догађаји представљају суд над Сједињеним Државама и очишћење Божје цркве уочи уздизања цркве као заставе.

Унутрашњи догађаји повезани са завршетком времена милости поистовећују Христово дело као Првосвештеника у довршавању тајне Божје међу Његовим народом последњих дана. Спољашњи догађаји поистовећују улогу Сједињених Држава у обнављању моћи папству. Целокупна историја Сједињених Држава као шестог царства библијског пророчанства, целокупна историја Лаодикије, одвија се у току историје представљене четрдесетим стихом.

Унутрашња и спољашња линија унутар четрдесетог стиха представљене су са два рога звери из земље. Рог републиканизма јесте спољашња линија, а рог протестантизма јесте унутрашња линија. Обе линије постоје унутар историје шестог царства, и на завршетку историје шестог царства Божји суд се извршава над оба рога, и протестантским и републиканским. Порука која препознаје догађаје повезане са завршетком времена милости јесте порука која препознаје догађаје који долазе на Сједињене Државе док оне навршавају чашу свога времена милости. Порука која препознаје догађаје повезане са завршетком времена милости такође је порука која препознаје догађаје који долазе на адвентизам седмог дана док он навршава чашу свога времена милости.

У оквиру историје четрдесетог стиха, књига пророка Данила бива отпечаћена три пута, и сваки од та три пута производи унутрашњу и спољашњу линију која излаже догађаје повезане са завршетком времена милости. Сваком од та три пророчка оријентира претходи расејање од седам времена. Стога четрдесети стих представља историју од 1798. године до недељног закона, а пророчки оријентир унутар те историје јесу „догађаји повезани са завршетком времена милости“. У оквиру историје четрдесетог стиха, унутрашња линија представља прелаз из Филадельфије у Лаодикију на почетку, а на крају прелаз из Лаодикије у Филадельфију. Почетак је представљао реформни покрет, као што то показује прича о десет девојака, која је била праслика реформног покрета на крају, који је ту причу такође испунио до најситнијег слова.

Филадельфијски милеритски покрет започео је испуњењем „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге 1798. године, а затим и другим испуњењем „седам времена“ 22. октобра 1844. Најкасније до 1856. године и Џејмс Вајт и сестра Вајт препознали су да се покрет налази у лаодикијском стању. Исте године у званичној црквеној публикацији која

никада није била довршена било је представљено ново светло о „седам времена“. „Седам времена“ испунило се 1798. године, а потом је Вилијам Милер открио „почетак ланца истине“, како га је сестра Вајт назвала, а почетак ланца истине био је „седам времена“. Година 1798. била је испуњење „седам времена“; потом Милер долази до свог темељног открића о „седам времена“ док се књига пророка Данила отпечаћује. После тога, 22. октобар 1844. означава још једно испуњење „седам времена“, за којим опет следи прелаз у покрету из Филадельфије у Лаодикију, у истој години у којој ново светло о „седам времена“ остаје недовршено. Године 1863, оно што је до 1856. године, када је прешло у милеритски лаодикијски покрет, било милеритски филадельфијски покрет, постало је законски регистрована црква, у великој мери под околностима и притисцима Грађанског рата и ради заштите омладине цркве. Покрет је окончан 1863. године када је постао црква. Седам година раније, 1856. године, Лаодикија је одбацила поруку новог светла управо о теми која је била прво пророчко откриће Вилијама Милера.

Милеритски покрет и светлост која се назива „почетком ланца истине“, светлост о „седам времена“, били су откривени вођству лаодикијског покрета, које је постепено оставило по страни жељу да заступа „седам времена“, и на крају седам година („седам времена“), 1863. године, бива начињена нова карта и пророчка порука без икаквог упућивања на „седам времена“.

Године 1863. закључак Исаијиног шездесетпетогодишњег пророчанства завршио се управо тамо где је и започео, грађанским ратом између севера и југа. Питање ропства 1863. године било је предочено одвођењем и северног и јужног царства у испуњењу „седам времена“, а ропство у које је Израил био одведен прикладно је представљало питања ропства на крају. Година 1863. представља крај пророчке структуре засноване на Исаијиним шездесетпетогодишњем пророчанству.

Овако вели Господ Бог: То се неће одржати, нити ће се збити. Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаска Ресин; а у року од шездесет и пет година Јефрем ће бити сломљен, тако да више не буде народ. И глава Јефрему јесте Самарија, и глава Самарији син Ремалијин. Ако не будете веровали, заиста се нећете одржати. Исаија 7:7–9.

Исправно схваћено, ово пророчанство, које почиње 742. године пре Христа, указује на три оријентира унутар раздобља од шездесет и пет година. Два од тих оријентира означавају почетне тачке две хиљаде пет стотина двадесет година ропства и заробљеништва за северно и јужно царство Израела. Године 742. пре Христа северно и јужно царство били су укључени у грађански рат, а северних десет племена склопило је савез са Сиријом да нападне јужно царство Јуду. Деветнаест година касније, 723. године пре Христа, северних десет племена Асирци су одвели у ропство. Четрдесет и шест година касније, 677. године пре Христа, Асирци су заробили Манасију и одвели га у Вавилон. Две хиљаде пет стотина двадесет година после 723. године пре Христа доводе до 1798. године, времена краја и почетка четрдесетог стиха. Четрдесет и шест година касније, „седам времена“ против јужног царства, која су отпочела 677. године пре Христа, окончала су се 1844. године. Деветнаест година касније, 1863. године, пророчке одлике 742. године пре Христа

представљене су до последњег слова. Грађански рат између северног и јужног царства траје и 742. године пре Христа и 1863. године. Године 742. пре Христа предсказање које је Исаија дао злом цару Ахазу тицало се предстојећег поробљавања и северног и јужног царства, а 1863. године, у самом средишту Грађанског рата, председник Линколн прогласио је Прокламацију о еманципацији, отпочињући процес окончања ропства. Упозорење дато злом цару Ахазу 742. године пре Христа било је дато у дословној славној земљи, што је предобразило поруку коју је Линколн дао у духовној славној земљи.

Седам година након што су 1856. године објављене поруке о „седам времена“ Хајрама Едсона, адвентизам је произвео карту из 1863. године која је уклонила милеритско учење о седам времена, доводећи тако у питање мноштво одломака у којима Елен Вајт учи да треба да поновимо поруке милерита, а такође и да их бранимо од напада. Исте године постали су законски регистрована црква. Има још тога што се може написати о 1863. години и њеним пророчким импликацијама, али оно што овде запажам јесте да постоји неколико сведока, како унутрашњих тако и спољашњих, који указују на побуну из 1863. године, било да је реч о побуну спољашњег са јужним државама, или о побуну унутрашњег са одбацивањем прве темељне истине. 1863. година је један од догађаја унутар историје четрдесетог стиха који представља оријентир што сачињава „догађаје повезане са завршетком времена милости“.

1863. година подудара се с почетком четрдесет година у пустињи за древни, дословни Израил. На крају тих четрдесет година Исус Навин увео је древни Израил у Обећану земљу; они су оборили Јерихон и изrekli проклетство на свакога ко би поново сазидао Јерихон. Године 1863. вођство лаодикијског адвентизма поново је сазидало Јерихон. Година 1863. представљена је и на почетку и на крају четрдесет година у пустињи. 1863. је пророчки међаш који повезује историју спољашњих и унутрашњих линија историје четрдесетог стиха. Ту је седма црква, „црква којој се суди“, како значи реч „Лаодикија“, која улази у раздобље представљено тиме што у пустињи умире читаво једно покољење. У истој тачки, први републикански председник започиње дело ослобађања робова, те тако постаје предлика последњих републиканских председника који ће спровести војно стање у раздобљу кризе што води ка ономе што надахнуће назива „националном пропашћу“.

У путоказима почетка представљени су путокази краја, а догађаји повезани са завршетком суда били су праобразно приказани у догађајима повезаним са отварањем суда. Побуна у Кадису, у одбацивању поруке Исуса Навина и Халева на почетку четрдесет година, праобразно је указала на Мојсијеву побуну у удару по Стени у Кадису на крају четрдесет година. Година 1863. означава закон о недељи, где је Лаодикија избљувана из уста Господњих, где се двадесет и пет стараца у Јерусалиму клањају сунцу у осмом поглављу Језекиља, и где се Силом понавља над онима који се уздају у лажљиве речи: „Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи јесмо ми.“

Наставићемо ово проучавање Панијума у следећем чланку.